

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetrowy kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

REDAKCJA i EKSPEDYCJA
znajduje się w Katowicach, Rynek 12

Nr. 163

Katowice, czwartek 18-go lipca 1929.

Rok 28

Kraków składa hołd Prezydentowi Rzeczypospolitej.

Kraków. W drugim dniu pobytu Prezydenta Rzeczypospolitej w Krakowie odbył się na Wawelu akt hołdu obywatelstwa krakowskiego dla majestatu Rzeczypospolitej.

Delegacje zgromadziły się w dawnej sali tronowej Wawelu, tak zw. izbie poselskiej „pod głowami” ozdobionej wspinałami obrazami z czasów Zygmunta Augusta oraz malowidłami Dürera z r. 1532, gdzie na miejscu honorowym na wzniesieniu stało krzesło tronowe.

Po prawej stronie krzesła tronowego ustawili się przedstawiciele kapituły, po lewej stronie wyżsi oficerowie garnizonu krakowskiego z gen. Wróblewskim na czele. Obok zajęło miejsce duchowieństwo katolickie, dalej duchowieństwo innych wyznań oraz zakony. Wśród mnóstwa delegacji zgromadzili się przedstawiciele władz, przedstawiciele uniwersytetu Jagiellońskiego, Akademii Umiejętności, konsulatów państw obcych, reprezentanci rady miejskiej, miasta Wieliczki, legionistów, inwalidów, sybiraków, weteranów 1863 roku i inni.

O godz. 11 na salę tronową wszedł Prezydent Rzeczypospolitej w otoczeniu świty i powitany został gorącymi okrzykami „Niech żyje”. P. Prezydent oszedł wszystkie delegacje, które przedstawił mu prezydent miasta Krakowa pan Rolle. Po skończonej ceremonii p. Prezydent opuścił salę poselską.

O godz. 12 p. Prezydent udał się pieszo z Wawelu na przechadzkę po plan-tach naokoło miasta. Niespodziewane pojawienie się p. Prezydenta na ulicach miasta wywołało wśród publiczności niezwykle wrażenie. Przechodzącego p. Pre-

zydenta witano odkrywaniem głowy i okrzykami.

O godz. 13.30 prezydent miasta Rolle w imieniu rady miejskiej podejmował pana Prezydenta śniadaniem w salonach reprezentacyjnych w pałacu Larisza. Portal pałacu udekorowany był orłem polskim i emblematami o barwach narodowych, oraz chorągwiemi miejskimi.

Dostojnego gościa powitali u wejścia do pałacu prezydent miasta p. Rolle wraz z małżonką.

Po śniadaniu p. Prezydent Rzeczypospolitej wpisał się do księgi pamiątkowej miasta Krakowa. Następnie odbyła się w salonach recepcyjnych pałacu Larisza czarna kawa, w której wzięło udział przeszło 100 osób z pośród obywatelstwa Krakowa, zaproszonych przez prezydenta miasta i jego małżonkę. W międzyczasie zgromadziły się przed pałacem tłumy publiczności, manifestujące na cześć głowy państwa.

Przed opuszczeniem domu p. Rolle i p. Prezydent ukazali się na balkonie. Zebrała publiczność wznosiła żywiołowe okrzyki. Następnie p. Prezydent pożegnał się z obecnymi. Odjeżdżającego pana Prezydenta żegnała owacyjnie publiczność.

O godz. 16 udał się p. Prezydent z re-wizytą do ks. metropolity Sapięhy, po-czem powrócił na zamek, gdzie po krótkim odpoczynku przyjął delegację synów Polski z Ameryki, która z pp. Piekutowski i Respondem na czele wyraziła panu Prezydentowi hołd oraz złożyła czek na 500 dolarów na cele społeczne do uznania p. Prezydenta.

O godz. 17.30 p. Prezydent udał się na zwiedzenie kopca Kościuszki i Wojs Jústowskiej. (PAT.)

Zwycięstwo Poincarego.

Paryż. Na wtorkowym posiedzeniu Izby Poincare zakończył swoje expose, rozpatrując prace komisji rzeczoznawców.

Poincare wskazał na to, że plan Younga wprowadzi nareszcie w stosunku do wszystkich wierzycieli Niemiec łączność między długami a odszkodowaniem. Niemcy są równie zainteresowane w wykonaniu planu Younga jak Francja. Nowe zmniejszenie długów Niemiec zostaje wynagrodzone przez niewątpliwie korzyści. Poincare zakończył swoją mowę, domagając się od Izby ratyfikacji układów z ewent. wzięciem pod uwagę względów ostrożności i lojalności. Ratyfikacja ukła-

dów przyczyni się do oczyszczenia atmosfery międzynarodowej, zarówno spraw francuskich jak i spraw pokoju, które są bardziej nierozłączalne, niż kiedykolwiek.

W toku dalszej dyskusji Dubois, b. przewodniczący komisji odszkodowawczej, postawił wniosek o odroczenie ratyfikacji układu dotyczącego długów, oświadczając, że Stany Zjednoczone nie dotrzymały swoich uroczystych obietnic, skrytykowanymi w traktacie wersalskim.

Izba odrzuciła 340 przeciw 239 głosom wniosek w sprawie odroczenia ratyfikacji układu dotyczącego długów. (PAT.)

Zakaz brania ślubów cywilnych we Włoszech.

Rzym. (Tel. wł.) Poniedziałkowe wydanie „Acta Apostolicae Sedis” ogłasza instrukcje kongregacji Sakramentów dla włoskich księży parafjalnych. Instrukcje te zawierają rozporządzenia wykonawcze w sprawie ślubów, stosownie do nowego konkordatu. Godna uwagi jest pierwsza część instrukcji, która nakłada na katolików obowiązek brania tylko ślubów ko-

ścielnych, mających, jak wiadomo, też ważność ślubu cywilnego. Tych katolików, którzy odważyliby się wziąć ślub cywilny, uważać się będzie za hereetyków, nawet, jeżeliby mieli zamiar później uzupełnić ślub cywilny kościelnym. Zarządzenie kongregacji Sakramentów wywołało we Włoszech wielkie wrażenie.

Skarga Niemców o teatr.

Od dłuższego czasu starali się Polacy Śląska Opolskiego o to, by gminy tamtejsze udzielały pewnych subwencji na przedstawienia polskie. Tym sposobem jedynie możnaby bowiem szerzyć kulturę wśród szerokich warstw górnośląskich, które nie chodzą na przedstawienia niemieckie, obce im duchem i poziomem, a które są znanadto biedne, by mogły same ze siebie pokrywać wysokie koszty przedstawień, odpowiadających psychice ludu. Domagano się również oddania budynków na przedstawienia polskie podczas większej ilości dni, aniżeli dotychczas. Słuszne te żądania uzasadniali Polacy tem, że przecież niemiecki teatr w Katowicach otrzymuje znaczne subwencje od gminy.

Tak gminy, jakoteż zarząd prowincjonalny albo odmówiły wprost temu żądaniu, albo nie dały żadnej odpowiedzi. I sprawa szerzenia kultury rodzimej w ludzie górnośląskim byłaby nadal pozostawała w tym samym opłakanym stanie, jak dotychczas, gdyby nie wypadki Opolskie. Opinia publiczna Województwa, która zdradza dziwną, niezrozumiałą obojętność na sprawy ludności polskiej po tamtej stronie granicy, została do głębi wstrząśnięta. Zorientowano się nareszcie, że nie można obojętnie patrzeć na niedolę Polaków Śląska Opolskiego, lecz że należy użyć wszelkich sposobów, by zmniejszyć Niemców tamtejszych do uwzględnienia słusznych praw ludności, skoro oni dobrowolnie nie chcą ich uwzględnić nawet w tak niewinnym zakresie, jak sztuka.

Bezpośrednią reakcją na zajścia opolskie było z jednej strony wstrzymanie subwencji dla teatru niemieckiego, przewidzianej w budżecie miasta Katowic, z drugiej zaś zapowiedź, że Niemcy otrzymają salę teatralną tylko na tyle przedstawień, ile przedstawień polskich będzie umożliwionych na Śląsku Opolskim. Wogóle zaś o wznowieniu przedstawień niemieckich w Katowicach będzie można mówić dopiero wówczas, gdy gminy niemieckie udziela odpowiedniej subwencji na polskie przedstawienia.

Te zapowiedzi wywołały w prasie niemieckiej, a zwłaszcza w „Kattowitzer Ztg.” wybuch gniewu. Nie dosyć na tem! Volksbund, zamiast wy-czerpać wszelkie środki, aby doprowadzić do polubownego i zadowalniającego rozwiązania tej sprawy, nie miał nic pilniejszego do zrobienia, jak poskarżyć się p. Calondrowi.

Niemcy nasi wysuwają dwa argumenty, mające wykazać niesłuszność postępowania Polaków. Przedewszystkiem podnoszą, że nie mają żadnego wpływu na zarządy gmin po tamtej stronie granicy i nie mogą cierpieć za to, co się tam dzieje. Formalnie mają słuszość. Ale tylko formalnie. Natomiast w rzeczywistości mają możliwość przekonania decydujących czynników o konieczności uwzględnienia żądań polskich — o ileby tylko szczerze tego chcieli. Boć przecież nie uważają chyba swych rodaków za tak pozbawionych patriotyzmu, by ci nie

zdobyli się na skromną ofiarę, która okupiliby ulgi dla ich rodaków w Województwie. Z Niemiec idą przecież znaczne fundusze na wspomaganie niemieczyny zagranicą pod rozmaitemi formami. Nie byłoby zatem nic trudnego przekonać miarodajne czynniki o konieczności wyznaczenia drobnej sumy 25 tysięcy marek, bo tyle mniej-więcej wynosi subwencja gminy katowickiej, na cele podniesienia kultury ludu górnośląskiego przez umożliwienie przedstawień polskich. Zamiast skarżyć się p. Calondrowi, niech Volksbund wraz ze swym prezesem, bogatym ks. Pszczyńskim, w tym kierunku rozwinię działalność, a nie będzie u nas „kwestji teatralnej”. Niech sobie w tym wypadku weźmie przykład z Polaków Śląska Opolskiego, którzy tej sprawy nie poruszyli dotychczas wobec komisji mieszanej, pragnąc, w dążeniu do pokojowego ukształtowania stosunków, osiągnąć zaspokojenie uzasadnionych potrzeb tamtejszego ludu drogą bezpośredniego porozumienia z odnośnymi czynnikami.

Drugim argumentem, wysuwany przez Niemców, jest twierdzenie, że takiego Opola lub Gliwic nie można porównywać z Katowicami gdzie jest znacznie więcej Niemców, podczas gdy w miastach Śląska Opolskiego jest znikoma ilość Polaków. Argument ten jest bardzo słaby. Wprawdzie żywioł polski w tamtejszych miastach jest istotnie bardzo nikły i dla tych Polaków urządzenie przedstawień możnaby uważać za niepotrzebne. Ale poza obrębem tych trzech miast mieszkają przecież także ludzie, dla których przybędzie na przedstawienie wobec rozwiniętych środków komunikacyjnych nie przedstawia żadnej trudności. Przecież sami Niemcy nie będą chyba twierdzili, że na przedstawienia niemieckie w teatrze katowickim uczeszcza wyłącznie ludność Katowic. Zjeżdżają na nie ludzie z Król. Huty, Pszczyzny, Rybnika i innych mniejszych osiedli, chociaż żadna z tych gmin nie płaci subwencji teatrowi niemieckiemu. Potrzeba przedstawień nie może regulować się zatem ilością ludności w samym mieście, lecz terenem, na które dane miasto promieniuje. A ludu polskiego, który odczuwa potrzebę przedstawień polskich, jest w obrębie takiego Opola, Bytomia lub Gliwic dostateczna ilość. Ta ludność umożliwi mieszkańcom miast egzystencję, bo przynosi im swe produkty rolnicze i ogrodnicze, zostawia tam wiele pieniędzy, zakupując w miastach wszystko, czego potrzebuje. Niechżeż więc każde z tych miast w zamian, za to, poświęci 10 tysięcy marek rocznie na przedstawienia dla tej ludności, a nie będzie „kwestji teatralnej”.

Ze tego Niemcy nie rozumieją, lub zrozumieć nie chcą, dowodzi ich złą woli. Rzeczowe bowiem powody nie istnieją dla stanowiska, jakie zajęły odnośnie czynników na Śląsku Opolskim w sprawie teatralnej. Przeciwno złą woli nie ma niestety innych argumen-

